

tion. Disse Spørgsmaal skal jeg altsaa ganske lade ligge. Jeg skal hertil føje, at der ogsaa er omtalt Spørgsmaal, som have betydelig mere Interesse, men som jeg af den Grund finder det rigtigst her at lade ligge, at der vil komme en senere Lejlighed, hvor de mere passende kunne behandles fra min Side. Det er Spørgsmaalet om Tantiemens Bibeholdelse for de højerestaaende Statsbanembedsmænd, samt om det er rigtigst at søge den ønskede Forøgelse af Statsbanernes Indtægter gennem Forhøjelse af Hurtigtogbilletterne og Rejsegods-Indskrivningsgebyret o. s. v. Jeg tror, der er sagt nok fra min Side om disse Ting ved denne Behandling, det vil være bedst at opsætte en yderligere Omtale deraf, til vi kommer til de paagældende Lovforslag.

Blandt de Udtalelser, jeg skal besvare, møder jeg først en fra det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Dinesen). Han udtalte Haabet om, at det ikke var Meningen fra Statsbanernes Side at tage det Ral, som man paatænker at bruge til Belægning af Banelegemet, fra vore Kyster, men derimod fra Grusgrave. Det gør mig ondt at maatte berøve det ærede Medlem denne Tro; jo, det er Meningen vistnok oven i Købet fortrinsvis at søge Ralet ved vore Kyster, og det er vist ogsaa nødvendigt af Hensyn til de store Mængder, der er Tale om. Selvfølgelig maa vi respektere Kystkommissionernes Forbud, men hvor der ikke allerede er nedlagt eller bliver nedlagt Forbud, maa vi forbeholde os Adgang til at søge at skaffe det Ral, som vi have Brug for. Vi have foreløbig skaffet os et større Leje nede ved Korsør, hvorfra det er Meningen at tage det Ral, man har Brug for til de Forsøg, der er Tale om.

Det ærede Medlem spurgte, om det var rigtigst, at man paa visse Punkter indenfor Godstaksterne begunstigede Ulandet paa Indlandets Bekostning. Det er et Spørgsmaal, der har foreligget for mig før, og jeg tror, at jeg tør sige, at det ikke er Tilfældet. Den nærmere Udredning heraf skal jeg stille til det ærede Medlems Disposition underhaanden, hvis han dermed er tilfreds; ellers vil der blive Lejlighed til, naar Lovforslaget om Forhøjelse af Taksterne kommer for, at komme tilbage til dette Spørgsmaal. Det ærede Medlem udtalte fremdeles Haabet om, at man ikke havde glemmt Beskyttelsen af Kysten ved Bovbjerg. Jeg kan der forsikre det ærede Medlem: Nej, det er gemt, men ikke glemmt. Det er min Agt, saa snart Finansudvalget, der i Sommer havde Lej-

lighed til at bese Forholdene deroppe, er nedsat, da at træde i Forhandling med det om, hvad der rettest bør gøres deroppe.

Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) opfordrede mig i Anledning af en Ordveksel, han havde haft med min højtærede Kollega, Finansministeren, til at fremskaffe nogle Telegrammer, der skulde være sendte herfra til Ulandet, navnlig til Frankrig, angaaende vore Vintoldsforhold. Deri kan jeg ikke tjene det ærede Medlem, dertil anser jeg mig ikke berettiget.

Det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. T. Nielsen) berørte først de Billeder, der i Henhold til Rigsdagens Bevilling i Fjor nu ere blevne ophængte omkring i 3die Kl. Ventesale, betegnede, at det ikke maatte opfattes som en Udsmykning, men nærmest som en Udstilling af Kunstværker — deri er jeg ganske enig med ham —, udtalte saa for øvrigt sin Beklagelse over de Reklame-tavler, som samtidig fra et privat Selskabs Side ere blevne ophængte, og klagede over, at disse i mange Ventesale kom i Vejen for vore egne Billeder. Jeg skulde meget beklage, hvis det forholder sig saa. Dertil har Reklameselskabet ingen som helst Ret. Da dette Selskab i Fjor ved Juletid henvendte sig til mig om at faa Ret til at ophænge Reklametavler paa Stationerne, gik jeg ind derpaa, for saa vidt angik Stationspladserne og Forhallerne. Derimod var jeg meget betænkelig ved at give dem Ret til overhovedet at komme indenfor Ventesal-dørene med deres Reklametavler. De opfordrede mig imidlertid saa til at tage i Øjesyn et Par Prøver paa de Tavler, de ønskede at ophænge, saa vilde jeg sikkert faa et andet Indtryk af dem, end jeg maaske efter de gamle Reklametavler havde tænkt. Jeg tog saa ud til Gentofte og Lyngby Stationer, hvor de forsøgsvis havde ophængt deres Tavler, i Forening med en paa dette Omraade særlig sagkyndig Mand, en Mand, jeg siden har haft den Glæde at se som Medlem af den Billedkommission, jeg har nedsat til Ophængning af vore egne Billeder, nemlig Xylograf Hendriksen, og bad ham være mig behjælpelig med Skønnet over, hvorvidt der kunde være noget til Hinder for, at de overhovedet fandtes ophængte i Ventesalene ved Siden af eller samtidig med vore egne Billeder, og han erklærede, efter at have taget dem i Øjesyn, at dette ikke kunde siges at være Tilfældet, i alt Fald ikke i Almindelighed. Beroliget derved gik jeg altsaa ind paa, at der kunde være Tale